

en Række sjællandske Købstæder med forhøjede kommunale Byrder, fordi adskillige militære Befalingsmænd med Familier forflyttes dertil, uden ogsaa at tage Bestemmelse om, hvorvidt disse Kommuner maa have Lov til hos de militære Borgere i Byen at opkræve Skat efter en lige saa høj Procent som hos de civile Borgere. Om den nugældende Undtagelsesbestemmelse skal opretholdes eller ej, maa afgøres i denne Samling.

Ellinger: Hvis det ærede Medlem ikke har noget imod, at vi fra Højres Side selv vælge vore Ordførere, og at disse udtale sig, maa jeg maaske sige et Par Ord. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Andreasen) udtalte forskellige Ting til Begrundelse af dette Forslag og nævnedes, at man i sin Tid for Bestemmelsen om de 2 pCt. havde fremført dette, at militære jo vare nødte til at gaa derhen, hvor de bleve kommanderede. Man sagde saa, at de fik jo Flytningsgodtgørelse, men Flytningsgodtgørelse kan dog ikke have noget som helst at gøre med den kommunale Skat, de skulle betale. Det er vistnok heller ikke rigtigt, naar den ærede Ordfører sagde, at man altid havde sagt, at Lønningsforholdene vare saaledes, at de paagældende ikke kunde betale mere end de 2 pCt. Oprindeligt har dette ikke været bestemmende for de 2 pCt., men efter at de 2 pCt. Kommuneskat er bleven indført, har man stadig ved senere Lønningslove taget Hensyn til, at denne Bestemmelse fandtes. Og naar det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) før nævnedes forskellige Lønningssatser, maa jeg maaske blot gøre opmærksom paa, at Maksimumslønningen for en Oversergent, som dog er Befalingsmand indenfor Hæren, er den samme som Maksimumslønningen f. Eks. for et Bud oppe i Ministeriet. Ser man blot derpaa, tror jeg, at man med nogenlunde Sikkerhed kan sige, at der er taget Hensyn til denne Skatteprocent, altsaa disse 2 pCt.

Naar det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) nylig var inde paa Garnisonsforholdene, saa vil jeg dog sige, at de Byer, som for nogen Tid siden afsluttede en foreløbig Overenskomst med Ministeriet, afsluttede dog denne paa Grundlag af den Bestemmelse om de 2 pCt., som fandtes i de militære Lønningslove. Ville nu Byerne bagefter komme og sige, at man ikke maa paalægge dem større Byrder ved senere Lov — som vi vide blev forelagt oppe i Landstinget —, saa forekommer det

mig heller ikke, at Byerne kunne komme og beklage sig over, at de militære i saadanne Byer kun skulle betale 2 pCt. Naar man f. Eks. tager en militær Embedsmand, som har en Gage af 6,000 Kr. og hidtil har betalt 2 pCt., hvis han maaske nu skulde komme til at betale 10 pCt. i Skat, saa vilde det være en aarlig Forøgelse af hans Udgifter paa 480 Kr., som han ikke havde gjort Regning paa, og som Staten heller ikke havde gjort Regning paa, at han skulde have, da man fastholdt de 2 pCt. i Skat i Lønningslovene. Det er et Skatteprivilegium, men tager man dette Privilegium bort fra denne Kreds af Embeds- og Bestillingsmænd, ja, saa maa man give dem Erstatning. Vi forstaa naturligvis overmaade godt, at man i Byerne, baade de kommunale Autoriteter og Borgerne, kan føle sig noget brøstholden ved, at en Kreds af Borgere betaler for lidt i Skat. Vi have for saa vidt heller ikke noget imod, at dette Forhold forandres til Gavn for disse Byer og Borgere, men det maa jo saa blive Staten, som kommer til at betale, naar man ved Lov borttager dette særlige Skatteprivilegium, der for en Mand som den, jeg nylig nævnedes, vil dreje sig om et aarligt Beløb af 480 Kr. Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen) sagde før, at den Vej maaske ikke var farbar, fordi de kommunale Autoriteter let vilde føle sig opfordrede til at tage saa meget i Skat som muligt for derved at faa saa mange Penge som muligt ud af Statskassen. Jeg maa dog sige, at den Betragtning tror jeg ikke vil holde Stik, fordi Kommunerne ganske sikkert ikke ville gaa til urimeligt at forhøje Skatten. De maatte saa gøre det for alle Skatteborgerne for derved at kunne plukke noget mere ud af Statskassen for de militære. Det vilde dog vistnok være en meget daarlig Finansoperation fra de paagældende Autoriteters Side.

Som sagt, vi forstaa altsaa meget godt de Ønsker, der kunne være oppe om at faa en Ændring i dette Forhold i de forskellige Garnisonsbyer. Men det maa da være Staten, som kommer til at godtgøre de paagældende Tjenestemænd den forøgede Udgift, man saaledes paalægges dem, og som man forudsatte, de ikke skulde faa, da man vedtog Lønningslovene, ogsaa de allersidste.

Parkov: Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne var selv inde paa at motivere, hvorfor man for militære Tjenestemænd havde den særlige Bestemmelse, at